

Крістіна Андрес

ІНСПЕКТОР
ДИЛЕМА

ЩОСЬ ЛІТАЄ
У ПОВІТРІ

Крістіна Андрес

ІНСПЕКТОР ДИЛЕМА

ЩОСЬ ЛІТАЄ
У ПОВІТРІ

Потужний **БАБАХ** сколихнув зазвичай трохи сонне містечко Піщане. На щойно збудованій стоянці хтось застав **ДИНАМІТ** у касові автомати й висадив їх у повітря!

«Нарешті **справжній злочин**», – подумав інспектор Оле Дилема. Він одразу ж застрибнув на велосипед, посадив на багажник песика Цятку й помчав на місце злочину – тільки вуса й вуха його песика тріпотіли в повітрі...

З ілюстраціями
МАЙКЕ ТЬОПЕРВІН

ISBN 978-617-614-650-6

Крістіна Андрес

ІНСПЕКТОР ДИЛЕМА

ЩОСЬ ЛІТАЄ
У ПОВІТРІ

З ілюстраціями
МАЙКЕ ТЬОППЕРВІН

ЧОРНІ ВІВЦІ®

Андрес Крістіна
А 65 **Інспектор Дилема. Щось літає у повітрі** / Крістіна Андрес ;
іл. Майке Тьоппервін ; пер. з нім. Олександри Григоренко. — Чернівці :
Книги – XXI, 2024. — 152 с.

ISBN 978-617-614-650-6

Мешканці острівного містечка Піщане жили тихим і спокійним життям. Навіть занадто спокійним, вважав інспектор Піщанського відділку поліції Оле Дилема. Аж ось одного дня на острові стався справжній злочин — хтось підірвав касові автомати на щойно збудованій парковці. А це вже щось! Інспектор Дилема миттю застрибнув на велосипед, посадив на багажник поліцейського песика Цятку й помчав на місце злочину. Як би дивно не поводитися свідки, інспектор докопається до правди!

Переклад цієї книжки здійснений за підтримки Goethe-Institut в Україні.
The translation of this work was supported by a grant from the Goethe-Institut which is funded by the German Ministry of Foreign Affairs.

Усі права застережено. Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмової згоди правовласників.

Перекладено за виданням:
Inspektor Dilemma. Es fliegt was durch die Luft. Kristina Andres, Meike Töpferwien.
Beltz & Gelberg, Weinheim Basel, 2023.

*Літературно-художнє видання
Для дітей і юнацтва*

Головна редакторка *Христя Венгринюк*
Літературний редактор *Сергій Осока*
Коректорка *Оля-Леля Положєвич*
Макет *Наталії Олійник*

Підписано до друку 10.01.2024.
Формат 60×90 1/16.
Умов.-друк. арк. 9,50. Обл.-вид. арк. 5,96.
Наклад 2 000 прим.
Замовлення №97/01.

Чорні вівці

Адреса для листування:
а/с 274, м. Чернівці, 58032

Видавництво «Книги – XXI»

Адреса для листування:
а/с 274, м. Чернівці, 58032, Україна
тел.: +380 (372) 586021,
моб. +380 (98) 7150181
booksxxi@gmail.com
books-xxi.com.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію
ДК № 5259 від 16.12.2016 р.

Надруковано у ПП «Юнісофт»
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13 б
www.unisoft.ua
Свідоцтво ДК №5747
від 06.11.2017 р.

© 2023 Beltz & Gelberg
in the publishing group Beltz – Weinheim Basel
© Видавництво «Книги – XXI», 2023
© Олександра Григоренко, переклад, 2023

ISBN 978-617-614-650-6

Вікно кухні на Пляжній, 13 було широко відчинене.
Інспектор Піщанського карного розшуку Оле Дилема
вихилився звідти й смачно вкусив булочку з корицею.
Неперевершено!

— Цятко, любий, ця булочка тебе з розуму зведе! —
задоволено пробурмотів він з-під вусів, густо поси-
паних крихтами.

Цятка, маленький плямистий песик, старанно пі-
саяв на живопліт. Він підбіг до вікна, впіймав булочку,
яку кинув йому Оле, і поніс геть.

— Ще одну? — запитав себе Оле. На це запитання
він дуже рідко відповідав собі «ні».

— Однією булкою ситий не будеш, — сказав інспектор і взяв ще одну.

За садом починалися короткі пласкі дюни, що переходили у вузький пляж, далі — море. Воно було сірим і гладким. До порту підходив пором. Старе місто в Піщаному було дуже затишним і приваблювало натовпи піших туристів. Щойно пором причалить, звідти висиплються яскраво вдягнені люди. Ласий Лео, відомий у місті кишеньковий злодій, уже напевне не міг дочекатися, щоб поцупити з якогось рюкзака гроші, прикрасу, пончик або бутерброд із ковбасою. Це повторювалося постійно: теплої пори Ласий Лео невтомно орудував на сонних вулицях Піщаного, наприкінці літа Оле його затримував, Лео повертався до своєї камери й зимував у міській тюрмі.

Усе більше туристів приїздили на автівках, і Піщане перетворювалося на суцільний затор. Щоб якось дати цьому раду, біля порту нещодавно збудували парковку — помітний здалеку кавалок

бетону, що заковтував усі машини, аби виплюнути їх перед відплиттям порома.

На ганку клацнули собачі дверцята — Цятка закінчив свою ранкову прогулянку.

Інспектор Оле Дилема понад усе любив дві речі:

1. Булочки з корицею.
2. Злочини.

Звісно ж, зсамі по собі злочини не були чимось хорошим, але Оле не уявляв більшого задоволення, ніж розгадувати їх. Та в заспаному містечку майже нічого не траплялося, хіба що кишенькові крадіжки час від часу, і винним в усіх випадках виявлявся Ласий Лео. Не підлягало сумніву, що булочок із корицею більше, ніж злочинів — по Оле Дилемі це було добре помітно, він з усіх боків був трошки кругленький.

Кишеня куртки задзижчала й завадила Оле взяти третю булочку. Замість булочки він узяв телефон.

— Інспектор Дилема, слухаю вас!

— Це Несперека, — почув Оле голос начальника.

— Що сталося, шефе? — інспектор дуже здивувався. Начальник поліції ніколи не дзвонив йому перед роботою.

— Сталося дещо серйозне! — повідомив Несперека.

Оле відразу спитав:

— Наскільки серйозне й де саме це трапилося?

— Їдьте на парковку! Тут стався злочин, — простогнав Несперека.

— Уже виїжджаю, шефе! — сказав Оле й ще довгих три секунди недовіжливо дивився на телефон.

Справжній злочин!

Інспектор швидко ковтнув кави й кинувся до дверей. Коричневі крапельки стікали з вусів на його свіжу рожеву сорочку.

— Цятко! — покликав Оле.

Песик поперед нього прошмигнув на вулицю.

«Гр-рюк-к!» — грюкнули двері будинку.

«Гр-рюк-к!» — грюкнула кришка багажника Мінни, зеленого велосипеда інспектора, коли на ящик заскочив Цятка.

— Мінно, — скомандував Оле, — на парковку!

Мінна рушила. Вона їхала, звісно ж, не сама, бо була лише велосипедом, й Оле мусив добре тиснути на педалі. Його вуса й вуха Цятки тріпотіли на вітрі.

Оле, Цятка й Мінна пролетіли по всій Пляжній вулиці, повз маленькі затишні будиночки. Під вікнами пишно, наче це було останнє літо, цвіли запашні троянди. На парканах висіли гірлянди барвистих прапорців, нагадуючи, що наприкінці тижня в місті буде свято.

— Доброго ранку, інспекторе! — літня пані Свенсон стояла біля гаража й махала інспекторові гайковим ключем. Її мотоцикл лежав поряд, розібраний до гвинтика.

— Доброго-доброго! — привітався Оле на повному ходу. Він зазвичай зупинявся перекинутися кількома словами, та сьогодні не мав часу. Пані Свенсон тільки рота роззявила від здивування.

Будинки поволі змінювалися на дво- і триповерхові. ось уже Оле, Цятка й Мінна мали ділити вулицю з автівками.

Перед книгарнею Лілі Штучка розкладала на стійках листівки. Її руді кучері сяяли на сонці. Оле щосили натиснув на гальма.

— Лишенько, Оле! — вигукнула Лілі, побачивши інспектора, і заквапилася до нього. Скельця окулярів книгарки виблискували, веснянки на обличчі, здавалося, підстрибували.

Оле так захекався, що спершу не міг вимовити й слова.

— Сьогодні, мабуть, без детективу? — запитала Лілі.

Оскільки справжніх злочинів траплялося мало, Оле до чи після роботи часто заходив до книгарні й купував детектив. Або й два.

Оле взяв Лілі за руку.

— Справжній злочин! — прохрипів він.

— Убивство й душогубство?! — заінтриговано вигукнула Лілі. — Де?

— На парковці! Мені пора туди. Пізніше побачимося!

Оле знову схопився за кермо:

— Нікому ні слова, особливо пані Свенсон. Здається, вона щось запідозрила!

— Я — могила. В окулярах. Нічого не скажу! — побіцяла Лілі. Вона дістала смачний хрустик із кишені кофти, почастувала Цятку та цмокнула його між вухами. Песик зітхнув. Лілі йому подобалася.

Мінна знову зірвалася з місця.

Лілі Штучка дивилася вслід усім трьом.

— Отже, на парковці! — радісно промовила вона. Її щоки горіли.

Оле, Цятка й Мінна звернули на наступну вулицю. Великий чорний бетонозмішувач проїхав небезпечно близько й підрізав їх. «ВАДА-БЕТОН» — прочитав Оле напис на машині.

— Дивися, куди їдеш! — сердито вигукнув інспектор.

За хвилину вони вже підїхали до парковки. Цей кавалок бетону був найбільшою й найогиднішою будівлею в місті. Оле припаркував Мінну на вулиці.

2

Є кілька запитань, надзвичайно важливих для розслідування злочину. Оле назвав їх «Магічна сімка». Він сам вигадав ці запитання, і працювали вони чудово.

- 1) Що сталося?
- 2) Із ким це сталося?
- 3) Чому?

Це найкаверзніше запитання з усіх. Відповідь на нього зазвичай приводить прями́сінько до злодія чи злодійки, іноді лиходіїв буває кілька.

4) Чи є речові докази, сліди, зачіпки? (Чи злодій щось залишив на місці злочину?)

Наприклад, Ласий Лео, кишеньковий злодій, страшенно любив пончики й часто лишав на місцях своїх злочинів — точніше кажучи, у рюкзаках туристів — цукрову пудру та плями від повидла.

- 5) Чи є свідки? (Чи хтось щось бачив?)
- 6) Чи є підозрювані? (Хто б це міг бути?)
- 7) Коли будуть булочки з корицею?

Регулярне повторення запитання № 7 гарантувало, що Оле з Цяткою мають досить сили вести розслідування.

Оле відкрив кришку велосипедного багажника. Як же чудово вона скрипнула! Для інспектора це був один із найпрекрасніших звуків у світі. У багажнику зберігалось необхідне для розслідування спорядження: лупа, записник, ліхтарик, пакети для речових доказів, коробка сухого корму для Цятки, галетне печиво, дощовик, намет, гумові чоботи, беруші, пачка пластирів, синя мигалка на батарейках, блютуз-сирена, складаний ніжик, теплий плед, сірники й фотокамера з телеоб'єктивом. На самому дні лежало суперлегке пірнальне спорядження. На додачу ще

гаманець із дріб'язком, щоб заплатити за туалет чи булочки з корицею. Оле стежив, аби його спорядження не припадало пилком, навіть якщо мало ним користувався. Інспектор узяв лупу, записник, гаманець і порозпихав усе по кишенях куртки.

З парковки віяв прохолодний вітер.

«Ага!» — Оле зупинився і зосередився на повітрі, втягуючи його носом. Пахло вологим бетоном, вихлопними газами, горілим пластиком і — несподівано — цибулею, хоч і дуже слабо. А це вже інтрига!

На першому поверсі стояли три касові автомати, що зараз скидалися на пензлики, якими бавилися малі діти. Автомати похилилися і були геть розкурочені вгорі. Очевидно, що хтось їх підірвав. Позаду автоматів маячили дві постаті. Одна сопіла й вимахувала руками, інша тільки зітхала. Зітхав начальник поліції Несперека.

— О, Дилемо! Нарешті! — вигукнув він, щиро радіючи, що виконав свій обов'язок і може передати справу інспектору. Несперека відразу представив сопілу:

— Це пан Повстюк, власник парковки. Сьогодні вранці він виявив сліди нападу й зателефонував мені.

— Чому ви прийшли аж зараз? Де поліція, коли вона потрібна?! — сопів Повстюк.

Він був схожий на людину, яка за своє життя з'їла забагато смажених сосисок і мала щонайменше три газонокосарки.

— Скільки у вас газонокосарок? — запитав Оле, із цікавістю дивлячись на співрозмовника.

— Три, — збентежено відповів Повстюк.

— Я так і думав! — зрадив Оле. Про смажені сосиски інспектор вирішив краще не перепитувати.

Він лишив Повстюка далі вимахувати руками, а сам обійшов навколо касових автоматів. Тут пахло так само, як і на в'їзді, тільки дужче: металом, горілим пластиком, динамітом і — дуже дивно — знову цибулею. Цятка тихенько нюхкотів перед собою, це було особливе цибуляне нюхання. Аж ось песик щосили заметляв хвостом. Оле підійшов подивитися, чому він так розхвилювався, і здивовано звів брови, коли побачив знахідку.

Справжня загадка.

Начальник поліції Несперека ретельно прокашлявся.

Це звучало приблизно так, наче в пачці водночас зламалися всі крекери. Він хотів піти у відділок і втішити себе свіжою кавою.

— Вам щось видалося дивним, інспекторе? — запитав він.

Оле підкрутив кінці обох вусів, щоби ті стирчали в різні боки.

— Місце злочину — споруда, у сто разів більша за звичайний будинок. Вона призначена для автомобілів, які, однак, тут не живуть, їх лишають у цьому місці на кілька годин. Ось що видалося мені дивним!

— У цьому і є глузд парковки, щоб тут на кілька годин лишали автівки! — засопів Повстюк.

— Безглуздя! — підхопив Оле. — Це безглуздя парковки!

Повстюк густо почервонів і сказав із притиском:

— І це все за гроші, які платять за допомогою касових автоматів. А якщо всі автомати зламані, бо злочинці їх підірвали, парковка не може працювати!

— Але автівки тут усе одно можна ставити, із самою парковкою нічого не трапилося! — здивувався Оле.

— Але я не заробляю на цьому грошей! — знову засопів Повстюк.

Цятка опустив вуха.

Оле на якусь мить замислився.

— Можливо, вам треба було побудувати іншу парковку, яку не так легко пошкодити. Чи взагалі цього не робити. Якби ви насіяли тут моркви, цього б не сталося. Моркву з доброго дива не підривають динамітом! — нарешті запропонував інспектор.

Повстюку не дуже сподобалася порада:

— Он воно як, ти стаєш жертвою пограбування, а потім поліція виставляє тебе дурнем!

— Ні, що ви, вас не обікрали! — заспокоїв його Оле. — Якщо ви перестанете вимахувати руками та пройдете трохи ліворуч, знайдете під стіною картатий кухонний рушник, на який хтось акуратно склав гроші з автоматів. Але не чіпайте нічого, будь ласка, бо це речові докази!

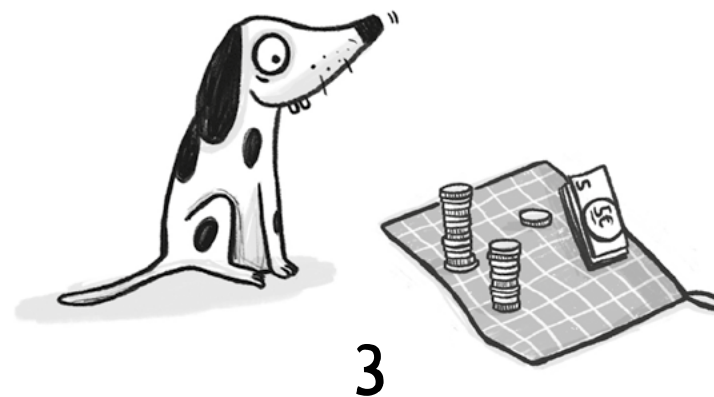
— Але це мої гроші! — впирався Повстюк.

— Обіцяю, вам повернуть їх у ході розслідування!

Наступної миті стало зрозуміло, чому Несперека був начальником поліції. Він чудово розрядив ситуацію: підхопив Повстюка під руку й повів його з собою. Та так вправно, що жоден змах рукою не поцілів йому в підборіддя.

— Прошу, до відділку їдьмо зі мною, там вип'ємо кави смачної!

Вони пішли. Оле видихнув. Тепер місце злочину було тільки його.

Насамперед Оле зробив кілька фото на телефон. Потім почав міркувати.

1) Що сталося?

Касові автомати підірвали. Гроші акуратно склали поряд.

Отже, про пограбування не йшлося. До того ж, і в цьому полягала справжня загадка, гроші вийняли, перш ніж підірвати автомати. Хтось професійно відкрив приймачі, навіть не пошкодивши їх. Вони пережили навіть динаміт, а все інше в касових апаратах

було потрощене. Оле знову уважно роздивився все крізь лупу: жодних сумнівів, усе саме так і було.

2) Із ким це сталося?

Власник парковки Повстюк вирішив, що жертвою злочину став саме він. Водночас, якщо не зважати на зіпсований настрій, він майже не постраждав. Найдужче були пошкоджені, звісно, три касові автомати. Їм можна поспівчувати, бо вони опиняться на звалищі. Ну й використана вибухівка теж не вціліла.

3) Чому?

На це запитання досі не було відповіді.

У будь-якому разі результатом вибухової атаки була закрыта парковка — Повстюк власноруч опустив решітку перед в'їздом.

Перед парковкою юрмилися автівки й сигналили. Напевно, прибув пором.

4) Чи є речові докази, сліди, зачіпки?

Охайно складені гроші були радше загадкою, ніж зачіпкою. А от картатий рушник точно комусь належав.

Оле порахував гроші. 234,50 євро. 204,50 монетами, решта банкноти. Оле зсипав усе в пакет для речових доказів, на пакеті написав суму.

Потім роздивився рушник. Чистий.

Оле понюхав його.

— Пральний засіб із запахом лаванди!

Інспектор на мить завмер.

— А ще пахне цибулею!

Цятка занюхкотів. Потім

чкурнув до однієї з машин, заліз під неї і приніс надкушений бутерброд із ковбасою. Допитливо подивився на господаря, та Оле поклав бутерброд у пакет для доказів і почухав песика за вухами. Цятка зітхнув.

— На це ми уважніше подивимося у відділку. Отримаєш його потім! — пообіцяв Оле й наповнив останній пакет повітрям з парковки.

5) Чи є свідки?

«Це ж був голосний бабах, коли спрацювала вибухівка, імовірно, навіть три бабахи, хтось мав це чути!»

6) Чи є підозрювані?

Для відповіді на це запитання було зарано. Оле ще не просунувся так далеко у своєму розслідуванні.

7) Коли будуть булочки з корицею?

Оскільки день почався вже давно, це запитання вже можна було ставити, навіть якщо саме цієї миті на нього не було задовільної відповіді. Тож повернімося до можливих свідків.

Оле опитав нечисленні автівки, які стояли на парковці й вочевидь мали талони на тривалий час. Чотири промовчали, інші починали несамовито вищати, щойно він дружньо торкався долонею до їхніх дахів.

— З автівок як свідків узагалі жодної користі, Цятко. Вони все бачили, але нічого не кажуть. Нічого змістовного принаймні.

Отже, настав час іти.

Уся інформація, яку ще можна було отримати, містилася в пакетах для доказів. Оле був надзвичайно задоволений і трішечки засмучений, бо тут не йшлося про вбивство й душогубство. Можна тільки сподіватися, що Лілі не надто розчарується.

Дорогою кишення куртки Оле задзижчала знову.

— Інспектор Дилема, слухаю вас!

— Це знову Несперека. Є щось нове?

— Я зібрав кілька речових доказів і тепер шукаю свідків!

— Докладіть усіх зусиль! Після обіду поговоримо у відділку!

Коли шеф поклав слухавку, Оле похитав головою. Він-бо завжди докладав усіх зусиль.

Перед парковкою Оле й Цятка озирнулися. Зовсім поруч був заїзд у порт.

— Цятко, нам іще треба буде зайти до дирекції порту і глянути на розклад кораблів, що приходили сюди в час, який нас цікавить, — сказав Оле.

Власне, порт Піщаного був маленький, лише для поромів і рибальських суден, уночі туди майже не заходили кораблі.

Було тепло.

Оле зняв куртку й поклав у багажник Мінни. Цятка, вимахуючи хвостом, заскочив на своє місце.

— Опитаємо місцевих!

Мінна рушила з місця. Поки вони їхали, Оле постійно говорив із Цяткою.

— Ти пам'ятаєш пограбування заправки в ніч на Паску сім років тому? Нібито Санта погрожував співробітниці пістолетом і обчистив касу. Так, ми не розкрили цього злочину, і чому ж? Бо не було свідків! Касирка відразу втратила свідомість і нічого не могла розповісти, і там не було більше нікого, крім двох овець, які паслися навпроти. Вони все бачили, як і ці автівки на парковці, але ми не отримали від них ніякої путящої відповіді!

— Вуфф! — сказав Цятка.

— Точно, саме так її звали! — підтвердив Оле. — Так, я теж вважаю, що це була сама касирка, ця пані Вуфф, і що вона просто вигадала пограбування, щоб відвести підозру від себе. Коли ми хотіли її допитати, вона зникла, наче вітром здуло! І я тобі кажу: вівці про все знали!

Це був жахливий час, перший злочин за десять років, і вони його не розкрили. Потім з'явилася Лілі, відкрила свою книгарню з детективами — і стало краще.

Щойно Оле звернув у провулок — на вказівнику стояла назва «провулок Трояндовий» — його враз пронизав холод. Інспектор замислився, чи не вдягнути

знову куртку. Невже це Трояндовий провулок? Він не був тут кілька років, але пригадував світлу вуличку, що пахла трояндами, з милими будинками. А не цю темну діру. Але тоді, правда, ще не побудували парковку.

Трояндовий провулок був одразу поряд з парковою. Споруда невблаганно нависала над маленькими будинками й заступала небо. Люди на цій вулиці жили наче в тіні чорної гори. Тут навіть ліхтарі досі горіли — серед білого червневого дня! Від троянд не лишилося і сліду.

Біля дзвінка на першому будинку було написано:

© О. & В. Чудернак

— Ну що ж, уперед! — рішуче сказав Оле й подзвонив.

Стіною, аж до самих дверей, пробігала широка тріщина. У садку хилили голови кілька нещасних блідих рослин. Яблуня вже випустила дух і скинула все листя.

Двері нарешті відчинилися. Літня пані в окулярах із матовими скельцями світила ліхтариком прямо в обличчя інспектору.

Ну, принаймні Оле припустив, що йдеться про літню особу. Було по-справжньому темно, і його зовсім засліпив промінь ліхтарика. Оле показав посвідчення.

— Добрий день, я інспектор Дилема з карного розшуку. Сьогодні вночі на парковці підірвали касові автомати. Ви не помітили нічого підозрілого? Чому ви світите ліхтариком мені в обличчя?

— Га? — сказала пані, піднісши долоню до правого вуха.

— Чому ви світите ліхтариком мені в обличчя? — терпляче повторив Оле.

— Але ж послухайте, відколи там угорі стоїть парковка, тут темно, як у печері. Ви тільки гляньте на мій сад! А зір у мене й без того не найкращий. Ви з водоканалу?

— Я з карного розшуку! — повторив Оле.

— О! — сказала пані Чудернак. — І чому ж ви тут?

— Звісно, через злочин! — засяяв Оле.

— О! — знову сказала пані Чудернак. — І де?

— На парковці!

— А, — сказала пані Чудернак. — І що, вона зламалася?

— Так би мовити.

— Я за нею не плакатиму.

Обличчя пані Чудернак аж просвітліло — причиною цього частково було й те, що Цятка вийняв із багажника Мінни ліхтарик, професійно його ввімкнув і тепер світив на пані знизу.

Пані Чудернак була дуже зморшкувата й куталася в кілька шарів плетеного гачком одягу. З кутка вилетів зелений папуга, сів пані на праве плетене плече та прокирвав їй у вухо: «Дух-ховка!»

— Кунігундо, ти ж моя люба! Я геть забула! — вигукнула літня пані та звернулася до інспектора: — Ви любите булочки з корицею? Щойно спеклися! Може, чаю? І маленький пан із ліхтариком, звісно, також щось отримає!

Пані Чудернак зняла свої матові окуляри й подивилася в обличчя Оле.

— Це у вас вуса чи так щетина з носа росте? — зацікавлено спитала вона.

— Вуса! Мають бути принаймні, — чесно відповів Оле.

— Як цікаво! Знаєте, у мого любого Віллі щетина з носа була замість вус, іноді він її навіть заплітав.

— А де ж зараз ваш любий Віллі?

— На кладовищі. Він помер п'ять років тому.

— Співчуваю вам, — щиро сказав Оле й подумки викреслив пана Чудернака зі списку свідків.

Вони сіли в кухні, пані Чудернак вимкнула духовку. Коли пані відчинила дверцята, хвиля булочно-во-корицевих пахощів геть затьмарила розум Оле. Він розумів тільки одне: на запитання № 7, «Коли

будуть булочки з корицею?» можна відповісти: «Саме зараз!».

Цятка ще трохи понюхкотів навколо, але обидва їхні носи зрештою були такі зайняті запахом булочок, що ні песик, ні його господар так і не помітили ледь чутного, але стійкого запаху цибулі, що так прагнув їхньої уваги.

Пані Чудернак приготувала чай і розлила в порцелянові чашки з квіточками.

— Дивіться, аби ваші зарості під носом не потрапили туди! — сказала вона приязно й підсунула до Оле цукорницю.

— Скажіть, учора вночі або рано-вранці ви не чули ніякого бабаху? — зробив другу спробу Оле.

— Що-що? — пані Чудернак знову приставила долоню до вуха.

— Бабах! Чи навіть три бабахи!

— Ні, нічого. Знаєте, я не дуже-то добре чую, але вночі це не так і погано. Труби досить старі, у них іноді щось так голосно завиває!

Оле не хотів здаватися так швидко. До того ж булочки смакували неперевершено. Навіть набагато краще за булочки із сусідньої пекарні.

— Парковку довелося закрити! — голосно продовжив він. — Автомати підірвали! — задля виразності Оле замахав руками й зачепив лампу.

— Як незграбно! — промовила пані Чудернак. Тепер на її обличчі відбивалося хвилювання. — Чому ж відразу не підірвали всю парковку? Тоді б до нас на решті повернулося світло!

— Ви нічого не бачили? — знову спробував допитатися Оле.

— Цими очима й у цих окулярах? Та будь-який кріт бачить краще за мене!

— І не чули?

— Та не кажіть дурниць! Ще булочку?

— Дякую, з радістю!

Яка ж це вже була булочка? П'ята? Сьома?

— Якщо ви вже допили чай, то, може, подивитися на лічильник води?

— Та я ж із поліції! — Оле схопився за голову.

— Та що ви! Невже?

— Злочин на парковці! Вибухівка! Бабах!

— Вона зламалася?

— Ну, так би мовити, — простогнав Оле.

Продовжувати не було сенсу, від пані Чудернак він нічого не доб'ється. Надворі вже сутеніло — чи це тінь від парковки? Настав час знову вийти на свіже повітря.

На прощання пані Чудернак тицьнула в руки інспектору пакет.

— У вас напевне є шеф, з яким ви потім вип'єте свіжої кави. Це несперечне пісочне печиво!

Оле взяв пакет.

— Щиро дякую. Будь ласка, будьте вдома найближчим часом. Можливо, у мене до вас буде ще кілька запитань!

— У вас волосся розкуйовджене! — сказала пані Чудернак і приязно всміхнулася.

5

Оле вивіз Мінну й цятку з вогкої темряви Трояндового провулка. Пакет із несперечним печивом лежав у багажнику Мінни.

— Цятко, їдьмо до дирекції порту! Зараз саме час!

Дорога була недовгою, сонце приємно пригрівало. Пором стояв біля причалу, він іще не підняв якір, а було вже по обіді. Це могло означати тільки те, що він чекав на туристів, які досі не повернулися.

Розмова з директором порту не дала нічого нового. У час, який цікавив інспектора, до порту не заходив і не відпливав звідти жоден пором чи рибальський човен.

Піщанський відділок поліції, триповерхова цегляна будівля, був розташований на ринковій площі, прямо навпроти ратуші.

Оле припаркував Мінну в дворі. Порозпихав по кишенях пакети з речовими доказами й пакетик із печивом. Відділок уже встигли прикрасити до свята. Прапорці з гербом поліції стирчали з усіх квітників, над головним входом тріпотіла на вітрі ціла прапорцева гірлянда.

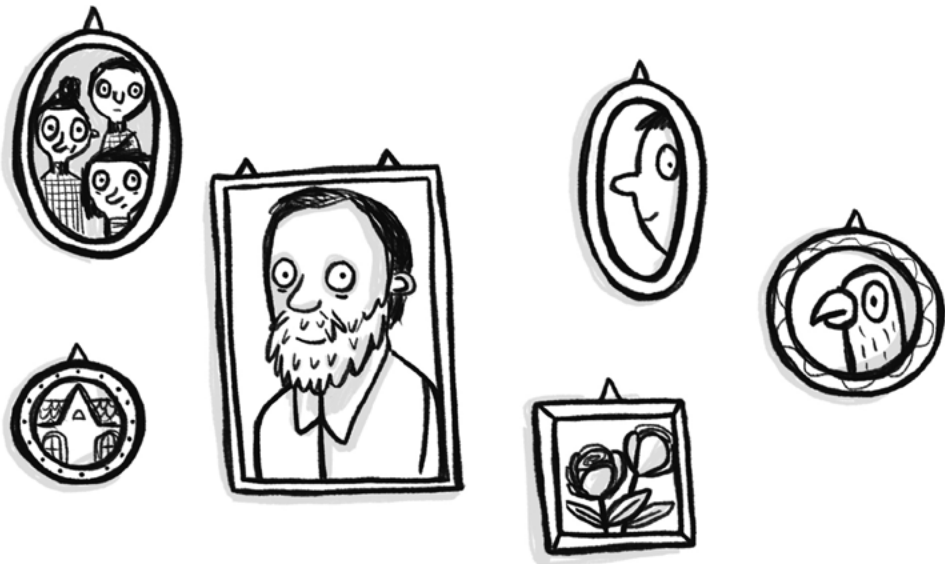
Оле з Цяткою ввійшли. Біля рецепції стояли кілька туристів, а співробітниця відділку намагалася прийняти їхні заяви. Рюкзаки туристів хтось обчистив, через це пором досі стояв у порту.

Оле тихо зачинив двері до свого кабінету, розклав на столі всі знахідки. Але думками інспектор усе ще був не тут.

— Така забудькувата людина, якою хотіла нам здатися пані Чудернак, просто не може пекти такі неймовірні булочки з корицею. Її папуга точно цього не вміє, — проказав Оле.

Цятка зітхнув.

Оле дістав телефон, підключив до комп'ютера. На моніторі з'явилося фото, яке він непомітно зробив у коридорі пані Чудернак.

— Цятко, ти зауважив, які фото висять у неї на стіні? Я ніяк не можу згадати, цей чоловік на старій по-жовклій фотографії здається мені дуже знайомим. Але де я міг бачити це обличчя? Треба неодмінно спитати Лілі!

Цятка тихенько засопів.

Оле роздрукував фото й відклав його на потім.

— Глянемо, що ми знайшли!

Цятка заметляв хвостом. Одна зі знахідок його дуже цікавила.

Оле взяв пакет із повітрям парковки. Відклав. Можливо, цей запах знадобиться їм згодом.

Гроші. Їх він теж відсунув. Щодо цього не було нових ідей чи міркувань.

Картатий рушник. Такі кухонні рушники можна було купити будь-де. Звісно, без запаху лаванди й цибулі. Його Оле теж відсунув на інший кінець столу. Можливо, щось спаде на думку пізніше.

Інспектор поклав перед собою останній пакет. Цятка, який увесь час сидів на краєчку письмового столу, підвівся.

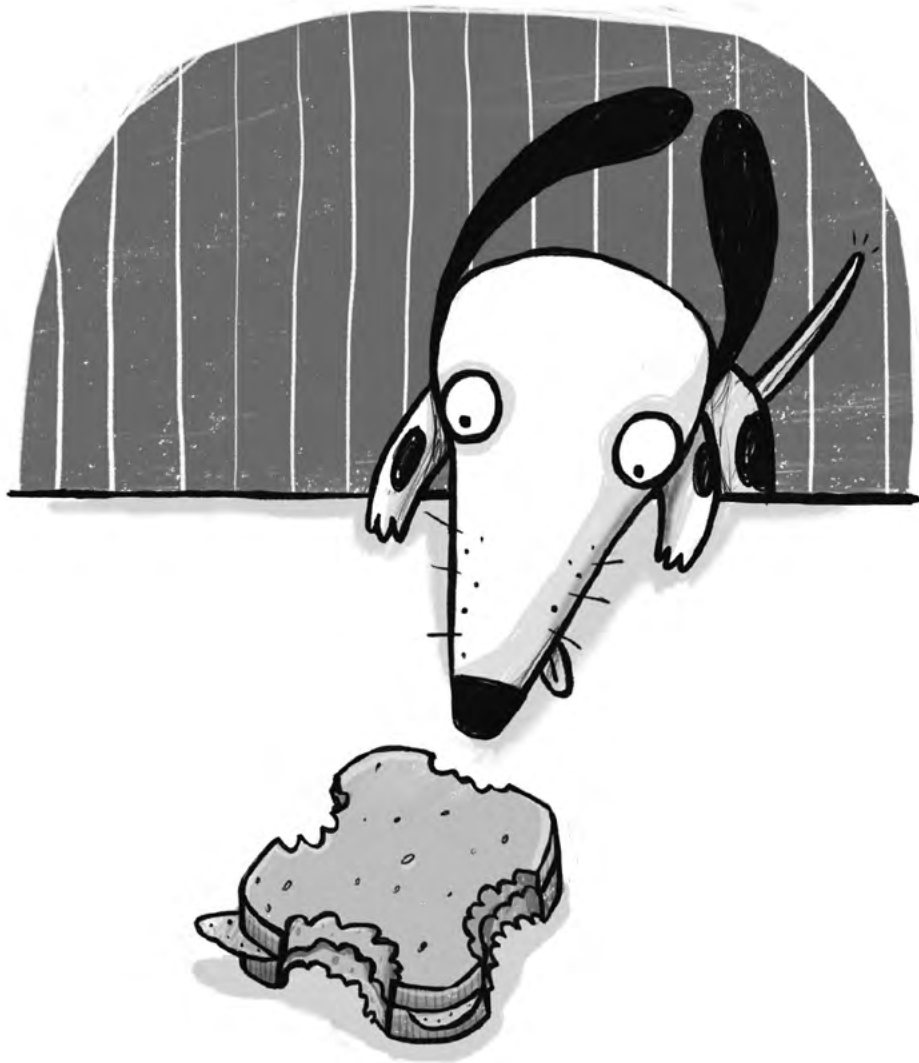
Бутерброд із ковбасою.

Оле витрусив його з пакета. Якийсь темний цільнозерновий хліб. Запах досі цілком приємний.

— Цей бутерброд зробили вчора ввечері! — був висновок інспектора. — Чи дуже він засох? — Оле взяв лупу: — Трішки по краях... Цей бутерброд переночував на парковці, отже, він міг належати злодіям. Цятко, любий, а чому ж я говорю про злодіїв, а не про одного злодія?

Цятка підняв угору брови.

— Подивися на сліди від зубів. Його кусали щонайменше четверо людей. Маленькі зуби. Дуже маленькі зуби, — висновок, який із цього можна було зробити, був очевидним, хоч і дурнуватим.

— Можливо, ми маємо справу з бандою небезпечних гномів, з мініатюрними підривачами касових автоматів.

Оле згадав про садових гномів у своєму саду, яких Цятка завжди закидав мохом, коли рився на газоні.

Інспектор нахилив носа й вуса до бутерброда та розділив його. Цятка стурбовано підійшов ближче. Та Оле тільки понюхав і склав бутерброд знову.

— Цей бутерброд тільки вдає, що він із ковбасою. Це несправжня салямі з індика. І ще він пахне цибулею!

Цибуля. Знову цибуля.

Цятка набрав повен ніс повітря і чхнув.

— Якщо четверо людей поділилися бутербродом, то чому ж вони його не доїли? Тут зовсім небагато!

Оле сфотографував сліди укусів, роздрукував фото й обвів маркером різні відбитки зубів.

— Цятко, з'їж, будь ласка, цей доказ! Якщо він запліснявіє, це нам ніяк не допоможе! — попросив детектив.

Цятка радісно схопив бутерброд.

Двері кабінету різко відчинилися. Начальники поліції ніколи не стукають — Оле, навіть не обертаючись, зрозумів, що на порозі стоїть Несперека.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.